

til at flyde af den ærede Ministers Underændringsforslag udenfor Udvalgets Liste under Nr. 1 til Underændringsforslaget Nr. 2 til § 1, saaledes som dette er redigeret. Definitionen af Poststed er dermed givet i Loven, det skal være Postdistrikt; men det er efter min Mening uheldigt at fixere en saadan Definition, fordi der kan være en Mangfoldighed af Tilfælde, ifølge vore besynderlige lokale Forhold, hvor „Poststed“ kunde trænge til at have en anden Definition end den, der betegnes herved, saa at man mange Gange maa sende Bud ud omkring for at finde de forskjellige Steder. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at Administrationen — jeg siger udtryffeligt Administrationen — vil være bedre tjent med mit Forslag, end med den ærede Ministers, og derom er jeg overbevist, at, naar det sammenholdes med flere andre Bestemmelser i hele Loven, ville Behoerne i mange Tilfælde være meget generede deraf. Da jeg nu har denne Overbevisning, kan jeg ikke tage mit Vædringsforslag under Nr. 2 tilbage, men jeg maa ganske henstille til det høie Thing, hvad det i den Henseende vil gjøre.

Blandt de andre Forslag, som den ærede Minister har modsat sig, er der aabenbart et, hvorom jeg tror, den ærede Minister maa forandre sin Mening, og det er mit Forslag under Nr. 11. Det har tilvisse ikke til Hensigt at binde Noget fast i Loven, som nu ikke er bundet, men tværtimod at løse Noget, der i Loven er bundet, løse Administrationens Hænder, der nu ere bundne ved en Lovbestemmelse, saaledes at de blive friere, og at Administrationen kan komme i Overensstemmelse med Udviklingens Krav og Trang. Der staar nemlig i § 4, sidste Punktum i første Stykke, at Postanvisninger eller Postoprævninger ikke maa befordres til og fra Brevsamlingssteder (Indenrigsministeren [Ingerslev]): Der staar ikke „maa ikke“. Nei, der staar: „befordres ikke“. (Indenrigsministeren: Det gjør nogen Forstjæl). Det tror jeg dog ikke. Man har jo mange Fortolkninger i denne Tid; men det sker i Reglen ikke, Undtagelserne ere en Velvillie. Det vil hverken være ethist eller lovmæssig rigtigt at forstaa det anderledes. Men det bør overlades til Indenrigsministeren at bestemme, i hvilke

Tilfælde saadanne Ting skal befordres, idet det erkjendes, at det ikke som Regel kan og vil blive fordret. Det er altsaa overladt til Administrationen at bestemme, i hvilke Undtagelsestilfælde det kan ske, eller om der overhovedet bør være noget Undtagelsestilfælde. Det er saa vidt et Spillerum for Administrationen som vel muligt, det er Administrationen, der tager Bestemmelse om, baade i hvilket Omfang med Hensyn til Beløbet Størrelse, og under hvilke Betingelser disse Gjenstande ville eller kunne blive befordrede til og fra Brevsamlingssteder. Der forekommer mig ikke at være den fjerneste Ulempe forbunden med at tage denne Bestemmelse; den svarer i Virkeligheden til Udviklingens Krav. Naar man i 1871 har ment at kunne give et Landpostbud 100 Kr. med til hvert Brevsamlingssted, det vil sige til een Adresse, nemlig Brevsamlingsstedet, under Postvæsenets Ansvar, uden at forlange enten Kaution fra Brevsamlingsstedet eller fra Postbudet — naturligvis have de ligesom enhver Anden det almindelige Ansvar, som er forbundet med Stillingen — saa kan jeg ikke skjønne, hvorfor man ikke ogsaa i særlige Tilfælde kan give ham 25 Kr. med som Postanvisning og Postoprævning; i de fleste Tilfælde ville de Beløb, der her er Tale om, være under 100 Kr. Dette Spørgsmaal skal jeg dog lade staa hen, det kan drøftes siden; her er kun Tale om, hvorvidt der skal slaas fast i Loven, at Saadant ikke befordres til eller fra Brevsamlingssteder, eller om det, saaledes som jeg har foreslaaet, skal overlades til Administrationens Overveielse, saa at Lovens Bestemmelser ikke komme til at hindre den naturlige Udvikling af disse Forhold. Derfor tror jeg, at den ærede Minister paa dette Punkt dog maa komme til at give efter ad Overveielsens Vej. Hvad angaar mit Forslag under Nr. 10 til § 4, da skal jeg indrømme, at i Reglen kunne de løse Breve, der lægges i Brevkassen inden Postens Afgang, med; men det Samme iagttages ikke med Hensyn til Aviser. Men nu har jo Ministeren udtalt, at man vil gjøre, hvad man kan, for ogsaa at være imødekommande i saadanne Tilfælde, ligesom der ogsaa er flere, der have udtalt sig derom. Jeg tror, at det vilde være ønskeligere, at noget Saadant fandt sin Plads i Forskrifter af Administrationen, og jeg vil derfor ikke